

Per Toni Giménez

Vies

Quan es construeixen nous traçats de via ferroviària, costaria poc que tot el que envolta les vies reflectís bellesa. Quan vas en

tren, passes per zones en què tot són pedrotres, ciment, ferros rovellats, runa de tota mena... una imatge trista entre poble i poble. Es podrien fer jardins al llarg de tot el recorregut, fins i tot una mena de passeig que convidés a les persones a passejar-hi o a anar en bicicleta. Quan fas un viatge en tren, encara que sigui curt, com el trajecte del dia a dia a la feina o al lloc d'estudi, hi ha qui es distreu llegint, hi ha qui xerra amb el veí del costat, hi ha qui parla per telèfon, però també hi ha els qui es distreuen mirant per la finestra. Si l'entorn ofereix bellesa, el subconscient queda impregnat d'aquesta bellesa; si no n'hi ha, el record que ens queda va sembrant un jardí intern de caos i desequilibri. La ment se'n ressent i el nostre estat anímic també. Poques vegades es tenen en compte aquests aspectes que van a raure directament a la nostra salut, tant mental com emocional, i que tenen una influència directa en la nostra salut corporal perquè rauen en el subconscient. Cal endreçar i ordenar l'espai que ens envolta perquè tot el que entra pels ulls va a parar directament a l'ànima, entesa com el lloc on rauen els sentiments més profunds. Sembla com si la bellesa només la poguéssim trobar es certs espais concrets: un parc, un sala d'art o un monument històric. Descuidem la bellesa del dia a dia. Cuidem millor el nostre cotxe que l'espai exterior en què hi passem habitualment. Passen trens ben sofisticats i luxosos per vies, l'entorn de les quals mostra un estat deplorable. Acabades les obres, qui s'encarrega de recollir i endreçar-ho tot, talmunt com els ho diem als nens i nenes quan han acabat de jugar amb les joguines?